

Nr 90.

Av herrar **Holmberg** och **Hagberg** i Stockholm, om ökat anslag till väghållningen m. m.

Statsverkspropositionens program för väg- och brobyggnadsarbeten är i hög grad otillfredsställande. Vägunderhållet har i många år blivit eftersatt och förorsakat trafikanterna stora svårigheter. Väg- och brobyggnadsföretag, som varit projekterade i flera årtionden, väntar fortfarande på sin lösning. Liknande eftersläpning råder i fråga om vägar och broar som bör förstärkas på grund av den allt tyngre vägtrafiken. Och lägger man därtill, att det även ur arbetsmarknadssynpunkt blir mer och mer angeläget att ha medel till förfogande för vägarbeten, framgår tydligt att den lilla ökning som nu föreslås icke på långt när är tillräcklig.

Bristerna på detta område framträder särskilt starkt i Norrland. På grund av den ringa tillgången på järnvägar spelar här vägtrafiken en större roll än annorstädes i landet. Men även i fråga om vägar av enklaste typ är stora delar av Norrlands befolkning oerhört missgynnad. Som exempel kan nämnas att det i Västerbotten finns ungefär 7 000 människor som saknar väg till sina byar samt att förhållandena i stora delar av Norrbottens inland är enahanda. I många fall skulle man genom vägbyggen på ett par miles längd kunna undvika omvägar på 10 till 20 mil.

Det är självklart att nuvarande missförhållanden hämmar utvecklingen av Norrlands näringsliv och bidrar till den exceptionellt stora avflyttningen, särskilt av ungdomar, från landsbygden till tätorterna.

I stora delar av Norrland har behovet av flera vägar också aktualiserats genom den förändring som inträtt i fråga om skogstillgångarnas utnyttjande. Dels på grund av ökad råvaruefterfrågan och dels därför, att det blivit tekniskt möjligt att använda andra sortiment och virkessorter än tidigare för industriellt bruk, övergår man mer och mer till virkestransporter med bil i stället för flottning. Dessutom är det nödvändigt att få vägar till skogsområden som hittills icke kunnat utnyttjas rationellt på grund av bristfälliga kommunikationer.

Hur otillfredsställande det är i fråga om trafiken över Norrlands många älvar och andra vattendrag kan exemplifieras med att det enbart i Norrbotten finns inte mindre än 29 färjor i stället för broar på trafikleder som i vissa fall är mycket livligt frekventerade och bl. a. har daglig busstrafik, t. ex. vägen mellan Gällivare och Masugnsbyn. Särskilt högaktuella brofrågor i Norrbotten är, bland många andra, förbindelsen mellan Seskarö

och fastlandet, som också är av stor betydelse för ett rationellt tillvaratagande av råvarutillgångar för industriell verksamhet.

Vägförvaltningen i Västerbotten anser att 400 broar i länet är i sådant skick att de måste bytas ut, och därtill kommer behovet av nya broar.

Även i Västernorrland har viktiga väg- och broarbeten fått anstå orimligt lång tid på grund av medelsbrist. Detta gäller bl. a. två broar på Docksta—Risnäs-vägen. I Västernorrlands län finns, bland en mängd andra vägföretag som väntar på sin lösning, ett — nämligen slutetappen på vägen Hoting—Sund—Hocksö—Bodum — som stakades första gången 1901, andra gången 1918 och påbörjades 1931, men som fortfarande inte är färdig trots att det bara gäller en väglängd på 50 km.

För att göra det möjligt att åtminstone något bättre än hittills tillgodose Norrlands stora behov av vägar och broar, anser vi att anslagen till dessa ändamål bör tagas upp minst till den summa som föreslagits av väg- och vattenbyggnadsstyrelsen.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att till väghållningen m. m.
(punkt 10 under sjätte huvudtiteln) anvisa 684 800 000 kronor.

Stockholm i januari 1954.

Helmer Holmberg.

H. Hagberg.

Nr 91.

Av fru Nilsson m. fl., om anläggande av järnväg Ljusdal—Sveg.

(Lika lydande med motion i Första kammaren, nr 60.)

Stockholm i januari 1954.

Gerda Nilsson.

H. Hagberg.

Helmer Holmberg.